předepsáno, resp. bylo požadováno obcí pro místa oběma st-lům vobecnislužbě udělená. V tomto směru je nesporno, že pro místa tato nebylo obcí požadováno než-li absolvování vyšší lesnické školy a vzhledem k § 22 les. zák. průkaz o složení státní zkoušky pro lesní hospodáře. Že vyšší lesnická škola není ani vysokou školou, ani kursem na vysoké škole ve smyslu § 52 služ. pragm., je nepochybno. Pokud se týká předepsané státní zkoušky pro lesní hospodáře, jest sice tuto zkoušku podle úpravy, jaké se jí dostalo min. nař. z 11. února 1889 ř. z. č. 24 a resp. nyní z 3. února 1903 ř. z. č. 30, uznati za zkoušku státní. Složení její není však podmíněno absolvováním kursu na vysoké škole, neboť podle § 1 mohou býti připuštěni k ní také kandidáti, kteří absolvovali i jen aspoň 4 třídy gymnasia nebo reálky a některou vyšší lesnickou školu anebo vyšší gymnasium, nebo reálku. Nelze tedy vzhledem k tomu, co řečeno svrchu o stížnosti Ing. B., ani předběžné vzdělání požadované pro místa udělená oběma st-lům, klásti na roveň předběžnému vzdělání předepsanému pro místa skupiny B v § 52 státní služ. pragm. Pokud pak stížnost odvolává se na ustanovení článku III. odst. 5. vyhlášky presidenta zsp-é pro Čechy z 20. září 1920 z. z. č. 54, dlužno poukázati na to, že nehledě ani k tomu, že vyhláška ta nevztahuje se na Moravu a že v prov. předpisech k zák. č. 443/19 vydaných vyhláškou č. 133 mor. z. zák. ex 1921 podobného ustanovení není, — dovolaný předpis nemá, jak vysloveno v zdejším nál. Boh. 933 adm., povahy závazné normy, nýbrž pouhého interního pokynu daného obcím k provádění zák. 443/19, z něhož jednotlivci nemohou proto vyvozovati pro sebe žádných subjektivních práv a nároků. Ježto tedy pro místa zastávaná oběma st-li nebylo ani předepsáno ani zvláště požadováno plné předběžné vzdělání, stanovené v § 52 státní služ. pragm. pro místa skupiny B, není výrok, že jest je porovnati se státními úředníky skupiny C, nezákonným. — — —

Č. 4039.

Vojenské věci: * Ustanovení § 45 zák. č. 76/1922 o vyloučení nároku na důchod vdovský vztahuje se také na pozůstalé po gážistech býv. rak.-uh. (rak. nebo uh.) armády v záloze.

(Nález ze dne 18. října 1924 č. 17.885.)

Věc: Marie K. v K. proti ministerstvu národní obrany (štáb. kap. Dr. Václ. Maur) stran zastavení vojenského vdovského důchodu.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Rozhodnutím mno z 19. dubna 1923 č. byla Marii K. vdově po Vilému K. nadporučíku v záloze býv. rak.-uh. armády, koncem března 1922 zastavena další výplata vdovského důchodu, k čemuž bylo podotknuto, že od vymáhání vyplacených vdovských zaopatřovacích požitků za dobu od 1. dubna do konce listopadu 1922 se upouští, že však požitky přes tuto lhůtu vyplacené budou vojenskou pensijní likvidaturou vymáhány. Na odůvodnění bylo uvedeno, že na základě prohlášení st-lky bylo zjištěno, že její roční příjem převyšuje 8000 Kč,

že tudíž st-lka nemá podle § 45 zák. ze 17. února 1922 č. 76 Sb. nároku na důchod vdovský.

Rozhoduje o stížnosti vycházel nss z následujících úvah: — — —

St-lka namítá, že se na ni nevztahuje ustanovení § 45 cit. zák., poněvadž § 104, jehož poslední odstavec § 45 cituje, se nevztahuje na pozůstalé po gážistech býv. rak., uh. (rak.-uh.) armády v záloze a dovozuje, že u st-lky použíti jest ustanovení § 97 odst. 2 a § 98 cit. zák., které se na § 45 neodvolávají.

Zákon o vojenských požitcích zapatřovacích stanoví v § 104, že pozůstalým po gážistech bývalé rak.-uh. armády, kteří zemřeli před státním převratem, příslušejí zaopatřovací požitky — mají-li na ně nárok — podle zákonů, jichž se dovolává zák. z 19. března 1920 č. 194 Sb. a že některá ustanovení zejména i ustanovení § 45 a 65 platí též pro pozůstalé po osobách v tomto paragrafu uvedených. Výraz, »pozůstalí po gážistech bývalé rak.-uh. armády« zahrnuje v sobě jak pozůstalé po gážistech býv. rak.-uh. armády z povolání, tak pozůstalé po gážistech v z á l o z e. To plyne nejen z přirozeného smyslu uvedeného výrazu, který není omezen na určitou skupinu gážistů, nýbrž i ze zák. o vojenských požitcích zaopatřovacích samého. Zákon totiž výslovně vyznačuje, které předpisy se vztahují na pozůstalé vdovy po gážistech z povolání, jako §§ 36 a 39 cit. zák., a které platí pro pozůstalé vdovy po gážistech v záloze, tak §§ 37 a 45 cit. zák. Naproti tomu při předpisech vztahujících se na obě skupiny pozůstalých po gážistech mluví pak zákon všeobecně o pozůstalých po gážistech, tak v § 38, 50 cit. zák.

Z toho následuje, že předpis § 104 se vztahuje na o b ě zmíněné skupiny pozůstalých po gážistech, tudíž i na st-lku, která jest vdovou, po bývalém nadporučíku v záloze.

V důsledku toho vztahují se na st-lku i předpisy § 45, na které se zák. v § 104 odstavci posledním odvolává.

§ 45 stanoví, že nároku na důchod vdovský nemá vdova po gážistovi v záloze, jejíž roční příjem převyšuje 8000 Kč.

St-lka udala v prohlášení svém ze dne 18. listopadu 1922, že v posledním roce činil její příjem z vlastního movitého i nemovitého majetku 14.000 Kč — nepřísluší jí tedy ve smyslu § 45 nárok na důchod vdovský.

Podle § 65, na který se zák. v § 194 odvolává, jest vojenská správa oprávněna, kdykoliv znovu překoumati podmínky důchodu a podle výsledku důchod znovu vyměřiti aneb zastaviti.

Když tedy žal. úřad zjistiv, že příjem st-lčin činil 14.000 Kč, vyplacení důchodu vdovského st-lce zastavil, nelze v tom shledávati porušení zákona.

Předpisy § 97/2 a 98 cit. zák., jichž se st-lka na odůvodnění stížnosti dovolává, na případ tento se nevztahují, neboť se týkají nároků gážistů a čekatelů v záloze a nikoliv p o z ů s t a l ý c h po gážistech (čekatelích).

Z úvah těch byla stížnost zamítnuta jakožto bezdůvodná.